

CREDINȚA CARE MÂNTUIEȘTE

† Cuvânt la Duminica a patra, Vindecarea slugii sutașului

Credința care mântuiește este o virtute, una dintre cele mai mari, o sinteză a virtuților. Credința care mântuiește nu este un obiect pe care să-l ai o dată pentru totdeauna și să-l porți cu tine în buzunar, fără să-ți mai faci probleme. Credința care mântuiește este o nevoință, este o lucrare lăuntrică de toată vremea, ce poate să crească în noi, să fie împuținată sau chiar să moară, în funcție de cum trăim. Credința fără fapte este moartă. Faptele înseși pot să fie moarte, dacă sunt formale, dacă sunt legaliste, dacă sunt izvorâte din prisos de mândrie, dacă sunt mincinoase sau interesate, dacă sunt în alt duh decât în Duhul Adevărului. Credința care mântuiește înseamnă dreapta și via închinare sau dreapta și via relație cu Făcătorul și Mântuitorul nostru. Credința care mântuiește este sinceritatea deplină a sufletului cu Dumnezeu și cu sine însuși, este viața trăită în Duh și în Adevăr. Sinceritatea în fața conștiinței noastre este pasul cel mai greu și cel mai important către smerenie, fără de care nu există credință adevărată. Astăzi, cu greu mai știm ce este credința, deoarece cu greu mai știm ce este smerenia autentică și rostirea sinceră a cuvintelor de umilință, de prihănire a noastră înșine. Ne-am obișnuit cu „manierisme”, ne-am învățat să ne smerim „automat” din cuvinte sau gesturi „standard”, să ne ghemuim

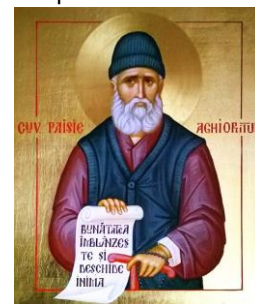

imaginar în ipostazele unei „smerenii” emoționale, în care ne centram tot pe starea noastră de bine sau pe imaginea de sine. Nu mai avem criterii să

deosebim adevărul de fals, sarea cea curată de surogatele „identice naturale”. Dacă am avea sinceritate, am avea și criterii. Dar trebuie să ne rugăm pentru ca fiecare să deosebească singur binele de rău și minciuna de adevăr. Să ne silim cu toții să reparăm greșelile noastre, să avem o credință vie în Dumnezeu cerului și al pământului, că sfânt este Domnul Dumnezeu nostru și sfinți trebuie să fim și noi. Sfinți trebuie să ne facem, dacă vrem să locuim și noi cu sfinții. Să trăim în sfințenie și în viață curată. Să ne lepădăm de toate păcatele care ne întunecă sufletul și trupul. Orice rugăciune făcută pentru cineva întărește legătura dintre noi și persoana respectivă. Aceasta este misiunea pe care o putem îndeplini când nu putem ajunge la persoanele bolnave pentru a le vizita: rugăciunea stăruitoare. Prin cuvântul rugăciunii putem depăși granițele spațiului și timpului și putem îmbrățișa suferinții care au nevoie de ajutorul nostru.

Sfântul Cuvios PAISIE AGHIORITUL - 12 iulie (1924 – 1994)

Cuviosul Paisie Aghioritul este unul dintre cei mai iubiți părinți care au viețuit la Sfântul Munte Athos. Starețul Paisie s-a născut în Farasa Capadociei - Asia Mică, la 25 iulie 1924. A intrat în obștea Mănăstirii Esfigmenu din Sfântul Munte Athos în 1953, iar în anul următor a fost făcut rasofo, primind numele Averchie. În 1956, a plecat la Mănăstirea Filotheu, urmând ca la 3 martie 1957 să fie făcut stavrofor, primind schima mică și luând numele Paisie. În 1958 se mută la Mănăstirea Nașterii Maicii Domnului, la Stomio - Konița, unde a rămas până în 1962, când a plecat în peninsula Sinai și a locuit la Chilia Sfinților Galaction și Epistimia. În 1964, a revenit la Sfântul Munte și s-a stabilit la Schitul Ivronului, la Chilia Sfinților Arhangheli. A primit schima mare la 11 ianuarie 1966. De numele său este legată și istoria Mănăstirii Sfântului Ioan Evanghelistul și Teologul din Suroti, căreia i-a pus temelile de zid și cele duhovnicești. Pe la sfârșitul lui 1967, s-a dus la Katunakia (Muntele Athos) și s-a stabilit la Chilia Sfântului Ipatie a Mănăstirii Marea Lavră. În 1968, a mers la Mănăstirea Stavronikita, unde a ajutat la trecerea acesteia de la viața idioritmică la cea chinovială, precum și la punerea bazelor duhovnicești ale noii obști. La 1 martie 1969 s-a mutat la Chilia „Sfânta Cruce”, unde a rămas până în 1979, când s-a înscris ca monah aparținând de Mănăstirea Kutlumuș și a preluat Chilia Nașterii Maicii Domnului - Panaguda, locul unde au primit ajutor mii de suflete. Pe 4 noiembrie 1993, a ieșit pentru ultima oară din Sfântul Munte, pentru a fi prezent, ca de obicei, la privegherea sărbătorii Sfântului Arsenie (10 noiembrie), la Mănăstirea „Sfântul Ioan Evanghelistul” din Suroti. La scurt timp, i s-a descoperit o tumoră canceroasă la intestinul gros și s-a luat hotărârea de a fi operat pe data de 4 februarie 1994. A stat internat la Spitalul Theaghenio (Tesalonica) timp de 10 zile, după care a fost adus să se refacă la Mănăstirea Suroti. Însă starea sănătății sale s-a înrăutățit și mai mult. Pe 12 iulie 1994, și-a dat sufletul în mâinile Domnului, fiind înmormântat la mănăstirea din Suroti, lângă Tesalonica, potrivit dorinței sale.

Cuvinte duhovnicești ale Părintelui Paisie Aghioritul

Când la rugăciune nu simțim mângâiere, atunci se întâmplă ceva. Va trebui să ne pocăim și să ne îndreptăm. Nu este așa cum spun unii că acest lucru se întâmplă din pizma diavolului, ci e ca și cum ne-ar spune Dumnezeu: „Nu te înțeleg în felul în care vorbești”. Rugăciunea, ca și dumnezeiasca Liturghie este hrană tainică. De aceea are nevoie de pregătire de mai înainte, de conștiință curată.

Dumnezeu vrea să Îl rugăm să intervină să ne ajute, pentru că El respectă libertatea noastră. Omul sporit duhovnicește înțelege dispozițiile celorlalți, dacă de pildă vor să profite de el, să-l fure etc. Pune însă gândul cel bun, cum că celălalt are nevoie și cel sporit nu se apără. Sfântul are o dispoziție care înțelege dispozițiile celorlalți.

Slavă Ție, Doamne!

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: De ce vin atâtea nenorociri asupra oamenilor?

Răspuns: Cauza începătoare a oricărei nefericiri este păcatul. Din pricina multor păcate ne încearcă necazurile, trecem prin chinuri, pătimim suferințe, trecem prin boli, viețuim în agonie și tristețe. Dumnezeu i-a spus primei femei Eva, după neascultarea și căderea ei: „Voi înmulți mereu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale. În dureri vei naște copii” (Fac 3,16). Cum viermele care se naște din lemn mănâncă lemnul, la fel și tristețea care se naște din păcat, pierde păcatul, dacă este unită cu pocăința: „Întristarea după Dumnezeu aduce pocăință spre mântuire, fără părere de rău; iar întristarea lumii aduce moarte” (2 Cor. 7,10).

Întrebare: Cum putem să ne mântuim?

Răspuns: Știm cum putem să ne mântuim, dar din pricina trândăveliei noastre ne pierdem mântuirea. Mai întâi să păzim porunca Domnului: „Să-L iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Mt. 22; 37, 39). În această iubire se găsește mântuirea: „În aceste două porunci se cuprind toată Legea și proorocii” (Mt. 22, 40).

Întrebare: Ce rău vine din iubirea de arginți (bani)?

Răspuns: Sf. apostol Pavel spune că „iubirea de arginți este rădăcina tuturor relelor” (1 Timotei 6, 10). Și după aceea explică: „Cei ce vor să se îmbogățescă, dimpotrivă, cad în ispită și în cursă și în multe poftes nebunești și vătămătoare, ca unele care cufundă pe oameni în ruină și pierzare. Că iubirea de arginți este rădăcina tuturor relelor și cei ce au poftit-o cu înfocare au rătăcit de la credință și s-au străpuns cu multe dureri” (1 Timotei 6, 9-10). Furtul, răpirea, ținerea de minte a răului, dușmănia, invidia, uciderea, vin din iubirea de arginți. Din pricina ei se încalcă și legile firești și poruncile dumnezeiești. Iubitorul de arginți le face pe toate una cu pământul, așa cum vântul puternic, când cade deasupra mării liniștite, o tulbură până în adâncurile ei, amestecând nisipul cu valurile. Iubitorul de arginți nu numai că nu are prieteni, dar nici Dumnezeu, așa cum, din pricina patimii lui, este ca demonizat, așa cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur. Să ne amintim întotdeauna de cuvintele Domnului nostru: „Cât de greu vor intra cei bogați în împărăția lui Dumnezeu! Mai lesne este cămilei să treacă prin urechile acului, decât bogatului să intre în împărăția lui Dumnezeu” (Mc. 10, 23, 25). De aceea, „având hrană și îmbrăcăminte, cu acestea vom fi îndestulați” (1 Tim 6, 8).

Întrebare: Care este bogăția cea adevărată?

Răspuns: Bogăția virtuților este bogăția cea adevărată. Având această bogăție, chiar dacă suntem lipsiți de bunurile materiale, le avem pe toate (2 Corinteni 6, 10). Bogățiile pământului, bunurile materiale, așa cum a zis Domnul, vor fi mâncate de rugină și furate de hoți (Matei 6, 19). Dimpotrivă, bogățiile cerului, virtuțile și faptele bune simt sigure, nici furul nu le atinge, nici rugină nu le distruge (Luca 12, 33). Cele pământești aparțin pământului și rămân în pământ, unde mai târziu sau mai devreme se vor pierde, în timp ce bogățiile cerești aparțin cerului și rămân nestrăcătore în veșnicie.

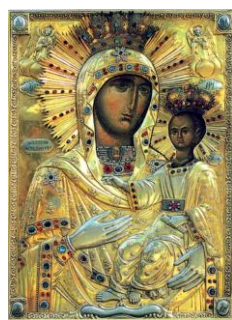
Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 9 iulie	18:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 11 iulie	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 12 iulie	07:00 – 09:00	Sfânta Liturghie
		Pomenirea celor adormiți
	18:00	Vecernia Duminicii a cincea
Duminică 13 iulie	07:00- 11:00	Utrenia Duminicii a cincea
		Sfânta Liturghie

Cinstirea Sfintei Icoane a Maicii Domnului Îndrumătoarea de la Mănăstirea Neamț

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât ca, începând cu anul 2019, Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului „Îndrumătoarea” de la Mănăstirea Neamț să fie sărbătorită și cinstită în fiecare an, în ziua de 9 iulie. Icoana

„Hodighitria”, care se traduce Îndrumătoarea, este considerată cea mai frumoasă icoană bizantină din câte s-au păstrat și din câte se cunosc. Încărcătura duhovnicească deosebită a acestei icoane vine și din rugăciunile cu care au înconjurat-o, de-a lungul celor șase secole de când se află în patrimoniul Mănăstirii Neamț, mii de călugări, mulți dintre ei deveniți sfinți. Ea

datează din anul 665, a fost pictată în Lida și dăruită domnitorului Alexandru cel Bun de Împăratul Bizanțului, Ioan al VIII-lea Paleologul. În timpul unei invazii a Imperiului Otoman, în anul 1821, icoana a fost ascunsă, împreună cu unele odoare ale mănăstirii, în Muntele Rusu, la șase kilometri depărtare de Mănăstirea Neamț, iar la 28 octombrie 1822 a fost adusă înapoi. Monahii care o aduceau au fost întâmpinați de stareț și obște la un kilometru de mănăstire, unde se află o biserică și un vechi „cerdac”, iar acolo s-a ridicat o cruce de marmură pe care s-a scris istoria ducerii și aducerii icoanei din Muntele Rusu. Pe această cruce este gravată următoarea istorisire: „Această cruce s-a ridicat spre semnul și aducere aminte a anului 1821, când venind turcii în Țara Românească, asupra noastră și multe răutăți făcând bisericii și creștinilor, fiecare se mântuia cum putea. Deci, în acest timp la această sfântă mănăstire stărețind sfinția sa părintele Ilarie, ne-a poruncit nouă, monahilor, de am adus sfânta icoană a Maicii Domnului din biserica mare a mănăstirii spre muntele Rusu și am ascuns-o într-un deal, în pădure, împreună cu alte odoare și documente, la anul 1821, luna iunie, ziua 3”. În secolul 19, în vremea starețului Neonil, a fost confecționată o valoroasă ferecătură din argint cu pietre prețioase. Icoana a devenit un simbol al bătrânei chinovii și se bucură astăzi de mare cinstire, așa cum s-a bucurat și în veacurile trecute. Icoana de la Mănăstirea Neamț este parte integrantă a istoriei și frumuseții acestei cetăți voievodale, ca odor de mare preț, pe care îl păstrează cu sfințenie. Acesta este marele dar al Mănăstirii Neamț, adus prin icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului.